

kan jo ikke gjøre Alt paa een Gang. Jeg har derfor ikke rørt ved denne Sag, saa meget mere, som det af de Diskussioner, der have fundet Sted her i Thinget gjentagne Gange over det lille Lovforslag, der her foreligger, for mig synes nærmest at fremgaa, at der ikke er stor Begjærighed efter at faae større eller videre omfattende Forandringer foretagne paa dette Omraade.

Efter disse mere almindelige Betragtninger skal jeg tillade mig at gaa over til de enkelte Vndringsforslag, som de to ærede Medlemmer have stillet, og som ere bleven motiverede af det ærede Medlem, der før mig havde Ordet. Jeg skal da begynde med at sige, at jeg ingenlunde betragter disse Vndringsforslag — idetmindste ikke, naar de blive noget ændrede — som værende saa radikale, at man af den Grund ikke kunde gaa ind paa dem, eller med Frygt og Bæven skulde se paa, hvad der videre kunde komme ud af dem, naar de bleve til Lov. Det er paa ingen Maade Tilfældet. Men imidlertid vil jeg dog sige, at jeg antager, at selv om man vilde gaa saa vidt, som Vndringsforslagene tilsige, og maaste paa enkelte Punkter ogsaa noget videre, tror jeg dog, at vi da strax ere ude over det, der kan lade sig gjøre ved Høtte Vndringsforslags Opstilling mellem Forhandlingerne her; jeg tror, at vi da ere inde paa et Gebet, hvor det vilde være ønskeligt, om et Udvalg blev nedsat, som kunde konferere med Justitsministeren, ifald det dertil fandt Anledning. Jeg vil derfor allerede forud sige, at, dersom Thinget overhovedet vil gaa videre i Henseende til denne Sag end til det lille Lovforslag, der nu ligger for her, og som gjentagne Gange har været for, og som jeg derfor tør antage, at baade dette Thing og det andet Thing og Befolkningen i Almindelighed ere temmelig bekendt med, saa vil det være rigtigst at nedsætte et Udvalg. Thi saa kommer der dog alligenel saa mange Overveielser ind, baade af, hvorledes man bedst skal redigere de Memner, der her ligge for, og tillige af, om man ikke, naar man dog vil gaa videre end til det omtalte lille Skridt, saa ogsaa maa tage forstjellige andre Ting med. Jeg skal nu ytre mig over de forstjellige Vndringsforslag, og det vil deraf ses, at det er meget langt fra, at jeg betragter dem som noget Radikalt, der ligger ganste ud over, hvad der fornuftigvis kan tænkes paa. Jeg vil begynde med § 3, fordi den ærede Forslagsstiller begyndte dermed, og jeg vil da sige, at, saaledes som § 3 nu staar, tror jeg ikke, man kan gaa ind paa den, og den stemmer heller ikke med, hvad der andetsteds gælder. Der er nemlig en meget væsentlig Forskjel, som man ikke maa overse. Det gælder i Sværrig og ogsaa andetsteds, at Konen kan forlange Formuesælleskabet ophævet, naar det er Manden, der har forladt hende; men det gaar efter min Formening ikke an uden videre at stille det Modfatte op, nemlig at Hustruen

ogsaa skal have Ret til at forlange Vgteskabet ophævet, naar hun har forladt Manden. Dette ligger imidlertid netop i det ærede Medlems Forslag. Det hedder der: „Vgtesfæller, hvis Samliv faktisk er hævet, kunne hver for sig fordrø Fællesboet opløst ved Skifte“. Derunder gaar ikke blot det Tilfælde ind, hvor Manden har forladt Kone og svigter sin Forpligtelse til at underholde hende og Børnene, i hvilket Tilfælde jeg finder Rimelighed for, at Hustruen skal kunne forlange Fællesboet opløst. Men der gaar ogsaa ind derunder de Tilfælde, hvor Konen har forladt Manden, muligens aldeles lovstridig, mulig ogsaa, fordi det har behaget hende at løbe bort med en Anden; ogsaa i saadanne Tilfælde skulde hun efter det ærede Medlems Forslag kunne komme og sige til Manden: Ja, min gode Ven, nu dele vi, nu maa Du finde Dig i, at Gaarden sættes til Auktion. Det gaar naturligvis ikke an. Thi det maa erindres, at ved Vgteskabet's Indgaaelse er der erhvervet en lovlig Stilling for Manden som Følge af Vgteskabet, og at støde ham ud af denne Stilling vil i mange Tilfælde medføre ikke ubetydelige Memper og mange Gange vist fuldstændig ødelægge ham og sætte ham ud af Stand til at sørge for Børnene, om hvilke jeg i Parenthes bemærker, at det ærede Medlems Forslag ikke indeholder Noget om, hvorledes det skal gaa med dem, naar denne Eventualitet indtræder. Som sagt, Manden har ved Vgteskabet erhvervet en Stilling, som det ikke gaar an at støde ham ud af, naar der aldeles ikke foreligger retfærdiggjørende Grunde derfor. En retfærdiggjørende Grund kan hentes fra hans ubuelige og flette Bestyrelse af Boet og ogsaa fra, at han svigter Forpligtelsen til at underholde Konen og Børnene; men den kan ikke hentes derfra, at Konen uden Grund behager at forlade ham. Derfor mener jeg, at en Vndring af dette Forslag i den Retning, jeg har tilladt mig at antyde, vistnok i hvert Tilfælde vil være nødvendig. Jeg skal forresten tilføje, at, naar man overhovedet vil gaa ind paa den Vej, tror jeg dog ikke, at man vilde gjøre Klogt i, saaledes som de ærede Stillere af Vndringsforslagene uden videre gjøre, at bortkaste det andet Tilfælde, trostende sig med, at Bostifte vil være upraktisk, saa længe Samlivet ikke er ophævet. Jeg tror, at der her ligesom i andre Lande, hvor man ikke kjender Ophævelsen af Formuesælleskabet, uden at enten Vgteskabet ophæves, eller Separation fra Bort og Seng finder Sted, kan være Grund til at overveie, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt at gjøre Forandring heri. Jeg tror nemlig, at der gives Tilfælde, hvor Forholdene ere saaledes, at der kunde være Grund til at hæve Formuesælleskabet, uden derfor at hæve det ægtefællige Samliv. Ganste vist vil den Ratus ikke foreligge i de Vgteskaber, hvor Romantikens Dust er tilstede, men den er ikke tilstede i alle Vgteskaber, og om den ogsaa